

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobkyně: **T. L. N.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika

zastoupená advokátem Mgr. Faridem Alizeyem
sídlem Stodolní 834/7, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2024, č. j. OAM-758/ZA-ZA11-D10-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 8. 2024, č. j. OAM-758/ZA-ZA11-D10-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozhodl o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany tak, že ji shledal nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

„zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Dále určil, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu je dle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublin III“), Rumunsko. Žalovaný napadené rozhodnutí odůvodnil především tím, že žalobkyně byla držitelkou povolení k pobytu vydaného Rumunskem, proto použil pravidlo dle čl. 12 nařízení Dublin III. Dne 4. 7. 2024 obdržel žalovaný informaci o tom, že Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. Žalovaný zároveň neshledal překážky přemístění žalobkyně do Rumunska. Měl za to, že azylové řízení v Rumunsku nevykazuje systémové nedostatky při vyřizování azylových žádostí.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobkyně dne 6. 6. 2024 požádala v České republice o mezinárodní ochranu.
3. Dne 10. 6. 2024 zástupce žalobkyně informoval žalovaného, že převzal zastoupení žalobkyně a předložil k tomu udělenou plnou moc.
4. Žalobkyně dne 13. 6. 2024 poskytla údaje k žádosti o mezinárodní ochranu. Sdělila, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, národnosti Kinh. Je bez náboženského vyznání, nemá žádné politické přesvědčení. Je vdaná a má dvě děti. Manžel i obě děti se nacházejí ve Vietnamu. Ve vlasti byla naposledy na začátku roku 2023, přesné datum si nepamatuje. Cestovala letecky z Vietnamu do Rumunska, kde zůstala do konce roku 2023. Přicestovala na základě rumunského pracovního víza, později dostala pobytovou kartu, kterou však i se svým cestovním dokladem později ztratila na Ukrajině. V Rumunsku pracovala, ale nedostávala výplaty, proto odjela na Ukrajinu v nákladním prostoru kamionu. Na Ukrajině byla asi do dubna 2024, pak odcestovala v nákladním prostoru kamionu do České republiky asi v půlce dubna 2024. Chce zde pracovat a vydělávat peníze na splacení dluhu ve Vietnamu.
5. Dne 13. 6. 2024 žalobkyně požádala o odchod do soukromí, na dresu X.
6. Dne 4. 7. 2024 obdržel žalovaný informaci, že Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. Rumunsko taktéž potvrdilo, že žalobkyni bylo uděleno pobytové oprávnění v Rumunsku, platné do 6. 6. 2024.
7. Přípisem žalovaného ze dne 16. 7. 2024 byla žalobkyně předvolána k pohovoru ve věci mezinárodní ochrany. Žalobkyni byla výzva doručena posledním dnem uložení zásilky, tj. 29. 7. 2024, jejímu zástupci do datové schránky dne 17. 7. 2024. Přípisem žalovaného ze dne 16. 7. 2024 byli žalobkyně i její zástupce informováni o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Z úředních záznamů žalovaného, pracoviště OAMP Havířov, ze dne 13. 8. 2024 se podává, že se žalobkyně nedostavila jak k pohovoru, tak k seznámení se s podklady rozhodnutí.
8. Žalovaný do spisu založil Informaci Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (dále jen „OAMP“) ze dne 14. 6. 2023 – Rumunsko, Azylový systém.

9. Následně žalovaný dne 30. 8. 2024 vydal napadené rozhodnutí. Přípisem ze dne 3. 9. 2024 předvolal žalovaný žalobkyni k převzetí napadeného rozhodnutí; žalobkyně ho převzala dne 25. 9. 2024.

III. Žaloba

10. Proti napadenému rozhodnutí žalobkyně brojila žalobou a požadovala, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
11. Žalobkyně měla za to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí pochybil tím, že použil kritéria čl. 12 nařízení Dublin III na její případ. Žalovaný nezvážil veškeré souvislosti, zejména skutečnost, že ztratila cestovní doklad včetně pobytové karty vydané Rumunskem a platnost povolení k pobytu v Rumunsku jí skončilo ke dni 6. 6. 2024, tj. ke dni podání žádosti o mezinárodní ochranu na území České republiky. Měla za to, že žalovaný neměl postupovat podle čl. 12 nařízení Dublin III; státem příslušným k projednání její žádosti o udělení mezinárodní ochrany je Česká republika a nikoliv Rumunsko.
12. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný měl s ohledem na konkrétní okolnosti případu použít diskreční oprávnění atrakce příslušnosti České republiky podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Žalobkyně si byla vědoma, že na aplikaci tohoto diskrečního oprávnění není právní nárok a jeho použití tak závisí pouze na uvážení žalovaného. Zdůraznila však, že žalovaný je v intencích správního uvážení omezen zákazem libovůle, přičemž by měl vycházet z dostatečně zjištěného skutkového stavu, měl by si opatřit dostatek podkladů pro své rozhodnutí zejména, pokud závisí na odborném posouzení. Žalovaný měl povinnost se dostatečně vypořádat s osobní situací žalobkyně, což neučinil. Úvaha žalovaného je v rozporu s podklady rozhodnutí, zejména se skutečnostmi uváděnými v její žádosti. Závěry žalovaného jsou předčasné, protože žalobkyni nebylo umožněno se ke skutkovým okolnostem podrobněji vyjádřit při pohovoru k její žádosti. Kvůli jazykové bariéře mezi žalobkyní, žalovaným a zástupcem se žalobkyně nemohla pohovoru včas zúčastnit, což správní orgán kategoricky odmítá s poukazem na dostatečný časový odstup pro překonání případné jazykové bariéry, když žádný další správní úkon nebyl nařízen a žalovaný bez dalšího přistoupil k rozhodnutí ve věci samé.
13. Žalobkyně dále brojila proti tomu, že žalovaný nedostatečně zjistil rozhodná skutková zjištění, neboť v České republice má žalobkyně blízké sociální vazby a vykonává zde i ekonomickou činnost, čímž není závislá na státním sociálním systému.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že pohovor v rámci řízení dle nařízení Dublin III se měl uskutečnit dne 13. 8. 2024, žalobkyně se však k pohovoru nedostavila, přestože jí výzva k uvedenému správnímu úkonu byla doručena. Dne 29. 8. 2024 obdržel žalovaný ústní žádost zástupce žalobkyně o nový termín pohovoru. Zástupce žalovanému sdělil, že žalobkyni o konání správního úkonu sám informoval, avšak z důvodu jazykové bariéry došlo pravděpodobně k nepochopení. Výzva k pohovoru, který byl naplánován na 13. 8. 2024, byla žalobkyni i jejímu zástupci vypravena dne 16. 7. 2024, přičemž doručena zástupci byla dne 17. 7. 2024. Žalobkyni byla výzva doručena posledním dnem uložení zásilky, tj. 29. 7. 2024. Žalovaný před konáním úkonu neobdržel jakoukoli omluvu či informaci o nemožnosti žalobkyně se tohoto úkonu účastnit, a to jak od ní, tak od jejího zástupce. Žalovaný rovněž poukázal na značnou časovou prodlevu po plánovaném termínu pohovoru, po které zástupce žalobkyně žalovaného v této věci kontaktoval. Z těchto důvodů správní

orgán nemohl zohlednit ani zmiňovanou jazykovou bariéru mezi zástupcem a jeho klientkou, protože daný časový úsek považuje za dostatečný, aby byl problém jazykové bariéry vyřešen.

15. Dne 4. 7. 2024 obdržel žalovaný informaci, že Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně.
16. K problematice užití diskrečního oprávnění žalovaný odkázal na souvztažnou judikaturu Nejvyššího správního soudu a dodal, že žalobkyně neuvedla, že by existovala skutečnost, kvůli které by nemohla z České republiky odcestovat a nemá zde žádné ekonomické ani sociální vazby a ani nebyly zjištěny žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele, proto správní orgán nepřistoupil k použití diskrečního ustanovení čl. 17 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU.

V. Posouzení věci soudem

17. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), v zákonné lhůtě (§ 32 odst. 1 zákona o azylu). Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky.
18. Žaloba **není** důvodná.
19. Cílem dublinského systému je zajistit, aby byl za posuzování žádosti o mezinárodní ochranu odpovědný pouze jeden stát; účelem dublinského nařízení je co nejrychleji určit stát příslušný k posuzování žádosti, aby byl žadateli zaručen přístup k účinné mezinárodní ochraně. Tím se má zabránit zahlcení systému žádostmi téže osoby v různých členských státech, nařízení má zamezit tzv. forum shopping, respektive asylum shopping, tj. snaze žadatelů vybírat si, kde chtějí získat mezinárodní ochranu. Za tím účelem obsahuje nařízení Dublin III kritéria pro určování příslušného státu tak, aby v individuálních situacích bylo možné jednoznačně určit členský stát odpovědný za posuzování konkrétní žádosti. V nyní posuzované věci žalobkyně nesouhlasila s tím, že by k rozhodování o její žádosti o mezinárodní ochranu mělo být příslušné Rumunsko.
20. Podle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III žádost o mezinárodní ochranu posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.
21. Podle čl. 7 odst. 1 nařízení Dublin III kritéria pro určení příslušného státu se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v kapitole III. Předně se tak uplatní kritéria (čl. 8 až 11) týkající se nezletilých žadatelů a zachování celistvosti rodiny. Dále je příslušný ten členský stát, jenž žadateli vydal vízum nebo povolení k pobytu (čl. 12); jehož hranici žadatel překročil nedovoleným způsobem (čl. 13 odst. 1) nebo v němž žadatel, který vstoupil na území členských států nedovoleným způsobem, žil alespoň pět měsíců (čl. 13 odst. 2); na jehož území žadatel vstoupil v rámci bezvízového styku (čl. 14). Posledním kritériem je žádost o mezinárodní ochranu v tranzitním prostoru mezinárodního letiště (čl. 15). Pokud by na základě právě zmíněných kritérií nebyl určen žádný členský stát příslušný rozhodnout o žádosti, je příslušný ten, ve kterém byla žádost o mezinárodní ochranu podána jako první (tzv. zbytkové kritérium podle čl. 3 odst. 2).
22. Použití kritérií v čl. 12 až 14 má zpravidla umožnit, aby příslušnost k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu, kterou případně podá státní příslušník třetí země, připadla členskému státu, jenž primárně umožnil vstup nebo pobyt tohoto státního příslušníka na

území členských států. Tato myšlenka vychází ze zásady, že členský stát je odpovědný vůči ostatním členským státům za své jednání v oblasti vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí a musí nést důsledky svého postupu v duchu solidarity a loajální spolupráce (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 26. 7. 2017, C-646/16, Jafari, body 87 a 88).

23. V nyní posuzované věci žalovaný určil příslušnost Rumunska na základě čl. 12 nařízení Dublin III. Podle čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.
24. Žalobkyně v průběhu správního řízení ani v žalobě netvrdila nic, co by bránilo aplikaci kritéria v čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III. Naopak při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu potvrdila, že do Rumunska přicestovala na základě pracovního víza a v Rumunsku dostala i „průkaz“, který ztratila. Součástí správního spisu je sdělení Rumunského Generálního inspektorátu pro imigraci ze dne 4. 7. 2024, doručené žalovanému téhož dne, které potvrzuje, že žalobkyni bylo uděleno pobytové oprávnění do 6. 6. 2024. Tuto skutečnost nečinila žalobkyně spornou a potvrdila ji i v žalobě. Povolení k pobytu v jiném členském státě nezmiňovala. V průběhu správního řízení nebylo zjištěno, že by byla žalobkyně držitelem jiného (konkurujícího) povolení k pobytu.
25. Žalobkyně v žalobě pouze argumentovala tím, že rumunské povolení k pobytu pozbyla dne 6. 6. 2024, tedy v den, kdy požádala o mezinárodní ochranu v České republice. Podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III však pokud je žadatel držitel jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, a na základě nich mohl žadatel vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3 obdobně, dokud žadatel neopustil území členských států. Na základě čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III tudíž bylo možné aplikovat kritérium příslušnosti podle uděleného (rumunského) povolení k pobytu obdobně. Žalobkyně pozbyla povolení k pobytu v Rumunsku dne 6. 6. 2024, jeho platnost tak skončila méně než dva roky před podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Rumunsko také svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochrany žalobkyně akceptovalo. Krajský soud má tak za to, že úvaha žalovaného ohledně příslušnosti Rumunska k rozhodnutí žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně je správná.
26. Příslušnost určenou podle čl. 12 nařízení Dublin III by však bylo možné zvrátit za situace, že by Česká republika postupovala podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Žalobkyně měla za to, že žalovaný měl diskreční oprávnění dle čl. 17 nařízení Dublin III v posuzované věci užít. S tímto závěrem se krajský soud neztotožňuje.
27. Podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III se může každý členský stát EU rozhodnout, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu, přestože podle kritérií stanovených nařízením Dublin III k tomu není příslušný. Jedná se o diskreční pravomoc členského státu. Je na něm, aby určil, za jakých okolností si přeje využít možnost danou čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Úkolem soudu je v těchto případech přezkoumat, zda při práci s čl. 17 nařízení Dublin III nepřekročil meze svého uvážení či zda toto uvážení nezneužil (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2015, č. j. 8 As 133/2014-51, č. 3314/2015 Sb. NSS, bod 23 a judikaturu tam citovanou).
28. K aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III dále z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud z okolností případu plyne, že je daný případ hodný zvláštního zřetele, je namístě úvaha o aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III výslovně učinit (viz rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat. Přesto však mezi ně patří dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat. V první řadě jde o (1) *případy, ve kterých má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k Česku, resp. Česko má zvláštní zájem na jeho ochraně* (např. za prokázané služby státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou (2) *případy, ve kterých by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla*.

29. Typové situace, ve kterých přichází v úvahu aplikace diskrečního ustanovení, lze vyčíst také z bodu 17 odůvodnění nařízení Dublin III, podle kterého: *„kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením.“*
30. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře rovněž setrvale uvádí, že správní soudy mají s ohledem na povahu správního rozhodnutí vydaného na základě správního uvážení pouze omezenou možnost přezkumu provedeného správního uvážení. Konkrétně ve vztahu k čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 28. 4. 2023, č. j. 4 Azs 107/2023-38, vyslovil, že *„[s]oudům nepřísluší, aby rozhodnutí o neaplikaci čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení přezkoumávaly z hlediska jeho správnosti.“*
31. Krajský soud tak pouze posuzuje, zda správní rozhodnutí není svévolné, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku žalovaný zjistil řádným procesním postupem (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, nebo usnesení ze dne 24. 3. 2014, č. j. 8 Azs 16/2013-56, bod 8). Soudu přitom nepřísluší, aby nahrazoval správní uvážení žalovaného svým vlastním uvážením. Krajský soud není oprávněn hodnotit otázku, zda měl žalovaný aplikovat diskreční oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, tedy hodnotit správnost napadeného rozhodnutí, ale má a může se zabývat pouze tím, zda žalovaný při úvahách o aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto uvážení nezneužil. Pokud by krajský soud hodnotil správnost úvahy žalovaného, dopustil by se nezákonnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2023, č. j. 4 Azs 178/2023-30).
32. Krajský soud zjistil, že žalovaný vyslovil úvahu k diskrečnímu oprávněním na straně 5 napadeného rozhodnutí. Na rozdíl od žalobkyně má krajský soud za to, že se žalovaný s ohledem na konkrétní okolnosti případu zabýval použitím diskrečního oprávnění dostatečně. Žalovaný výslovně uvedl, že žalobkyně nemá na území žádné socioekonomické vazby a ani nezjistil žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele. Tato tvrzení jsou v souladu se skutečnostmi, které žalobkyně uvedla ve správním řízení, tedy že vycestovala z Vietnamu do Rumunska, kde pracovala, v České republice chce pracovat a vydělávat peníze na splacení dluhu, manžel a dvě děti žijí ve Vietnamu. Je třeba doplnit, že ani v žalobě žalobkyně žádné blízké sociální vazby nekonkretizovala ani neprokázala, že by v zemi vykonávala jakoukoli

ekonomickou činnost. Uvážení žalovaného tak nebylo svévolné, nelogické či v rozporu s podklady ve spisu, žalovaný nepřekročil ani meze správního uvážení.

33. Krajský soud se dále zabýval námitkami týkajícími se neprovedení pohovoru v průběhu správního řízení. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalovaný zaslal žalobkyni jak předvolání k pohovoru ve věci mezinárodní ochrany, tak i sdělení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí na adresu, kterou žalobkyně uvedla ve své žádosti o odchodu do soukromí. Žalobkyně si ovšem poštu nepřebírala. O výše uvedených úkonech byl s dostatečným předstihem informován i zástupce žalobkyně. Z napadeného rozhodnutí se podává, že dne 29. 8. 2024 obdržel žalovaný ústní žádost zástupce žalobkyně o nový termín pohovoru. Žádná „oficiální“ omluva, případně doložení důvodu pro absenci žalobkyně či jejího zástupce není ve správním spise obsažena. Žalovaný neprovedením pohovoru z důvodu, že se žalobkyně nedostavila ani neomluvila, vypořádal na str. 5 napadeného rozhodnutí.
34. Uskutečnění pohovoru je upraveno v čl. 5 nařízení Dublin III. To upravuje, že *za účelem usnadnění určování příslušného členského státu, skuteční členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu podle tohoto nařízení, osobní pohovor s žadatelem. Pohovor musí žadateli rovněž umožnit, aby správně pochopil informace, které mu byly poskytnuty v souladu s článkem 4.* Podle druhého odstavce téhož článku *lze od osobního pohovoru lze upustit, pokud: a) žadatel uprchl, nebo b) žadatel po obdržení informací uvedených v článku 4 již poskytl informace důležité k určení příslušného členského státu jiným způsobem.* V posuzované věci učinil žalovaný úkony pro to, aby mohl pohovor se žalobkyní provést. Předvolání k pohovoru jí zaslal na adresu, kterou si sama žalobkyně zvolila. Taktéž pozvání k pohovoru zaslala zástupci žalobkyně, kterému tento dokument byl řádně doručen do datové schránky. Shodně žalovaná vyrozuměla jak žalobkyni, tak jejího zástupce, aby se vyjádřili k podkladům pro vydání rozhodnutí. Přesto žalobkyně i její zástupce zůstali nečinní. Zástupce pouze telefonicky požádal o nový termín pohovoru, aniž by relevantním způsobem žalobkyni omluvil z předchozího pohovoru, vysvětlil a podložil, proč se původního jednání nemohla zúčastnit, nebo sdělil, jaké okolnosti chtěla žalobkyně uvést. Žalobkyně proti neprovedení pohovoru zcela obecně brojila v žalobě, aniž by sdělila, jaké rozhodné okolnosti jí neumožnil žalovaný sdělit, jak by její tvrzení mohla zvrátit úvahu žalovaného o tom, že příslušné k rozhodnutí její žádosti je Rumunsko. Je třeba připomenout, že žalovaný měl dostatek informací o konkrétních okolnostech případu z poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný zjistil individuální skutečnosti týkající se žalobkyně, konkrétně jaká je její osobní situace, kde se nachází jí blízké osoby, informace o jejím pobytu, jakým způsobem vstoupila na území Evropské unie, do Schengenského prostoru, jakými oprávněními disponovala. S ohledem na tuto skutečnost lze dospět k závěru, že žalovaný měl k dispozici informace důležité k určení příslušného členského státu. Pro posouzení této otázky je také důležité, že žalobkyně ani v žalobě neuvedla, jaké okolnosti chtěla během pohovoru uvést a nemohla tak učinit. Z uvedených důvodů dle krajského soudu žalovaný nepochybil, pokud zastavil řízení o žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu z důvodu, že k jejímu posouzení je příslušné Rumunsko ve smyslu nařízení Dublin III. Napadené rozhodnutí je zákonné, přičemž jeho odůvodnění je v souladu s obsahem spisového materiálu, skutkovými zjištěními a je přezkoumatelné.
35. Pro úplnost krajský soud uvádí, že obecně formulovanou námitku o porušení některých ustanovení správního řádu nepovažoval za žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalobním bodem je totiž podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu

ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, jen konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z něhož plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné (viz též usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Žalobkyně pouze obecně odkazovala na porušení jednotlivých ustanovení, aniž by uvedla konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Krajský soud se proto obecnými tvrzeními uvedenými v žalobě samostatně nezabýval a rozhodnutí přezkoumal pouze v rozsahu řádných žalobních bodů.

IV. Závěr a náklady řízení

36. Krajský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, které mu žalobkyně vytýká, a neshledal ani jiné důvody, pro které by bylo na místě napadené rozhodnutí zrušit; žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
37. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 19. prosince 2024

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně